

Din zicerile, sfaturile și cugetările Părintelui Ghelasie

Culese de Ionel Popescu

Despre mândrie: întrebat odată cum de nu se mândrește după atâtea cărți scrise, a zis: „Păi nu mai am timp și de asta”.

Unui frate care se ducea în armată, i-a zis să caute să mănânce multă pâine, că asta ne ține. Așa intrăm într-un ritual sacru care ne ajută să rezistăm mai bine la eforturi și încercări.

Unui frate care voia să se ducă la călugărie, i-a zis că măsura este să stai în mănăstire până „iese fum”.

Și iarăși zicea că în mănăstire călugărul nu trebuie să aibă prieteni decât pe Maica Domnului și pe Mântuitorul, restul nu e de nici un folos.

Despre sminteală, zicea că este numai în capul nostru. Apoi înseamnă că nu suntem oameni serioși, și dacă nu suntem serioși, nu facem nimic oriunde am fi. Era un cuvânt de mare putere când zicea părintele să fim oameni serioși și să nu umblăm cu fofârlica, pentru că era de o așa claritate și limpezime, că într-adevăr nu mai vedeai rostul la aceste mici minciunile față de tine însuși.

L-am întrebat odată despre ascultare. Zicea că aceasta trebuie să meargă până la păcat. Dacă mă face să păcătuiesc, nu mai e ascultare. Ca exemplu de bună ascultare dădea modelul cu pietroiul, să-l muți de ici colo și de o mie de ori fără să mai întrebi de ce și pentru ce. Așa cel puțin se mai curăță și trupul prin mișcare și se mai curăță, așează și smerește mintea în cap, la locul ei. Însă dacă e vorba de ascultări cu insinuare și împingere spre păcat, să fie cu iertare, mai bine nu.

Fiind plecat în străinătate și trecând, când eram în țară, pe la părintele, de multe ori am discutat despre dezrădăcinare. Părintele era destul de clar la acest capitol. Dacă te-ai născut aici, ai energiile și toate amprentele pământului în care te-ai născut. Orice ai face, aceste amprente nu le poți părăsi, ești în armonie cu locul și lumea de aici, așa că mai bine e să te întorci. Și tot în legătură cu această problemă, fiind plecat la studii, de multe ori se isca discuția despre știința occidentală, însă părintele era de părere că această știință e mai degrabă fără lumină în ea, e cam cum e lumina de la stele față de lumina soarelui. Iar despre noi, românii, zicea că avem un specific anume al nostru, care e în legătură noastră cu pământul, iarba, soarele și de aici ne vine nouă seva și puterea vieții, nu din zisele adevăruri științifice. Îl întrebam ce să fac cu matematica și cu toată știința pe care am învățat-o, iar părintele zicea că e bună și că trebuie să trăiesc și eu din ceva, așa că să o fac bine. Mai mult e un exercițiu bun al minții și e folositor, însă trebuie să fii atent să nu fac mistică din ea, că e de rău.

Zicea de multe ori și insista să nu „fim fixiști”. E mai bine ca pravila ta să nu o arăți la lume, mai ales cum mănânci și ce mănânci, ci ca să nu faci tulburare, e mai bine să „guști”. Dar insista că adevăratul isihast trebuie să fie mare prieten cu semințele, grâul în primul rând și orezul. Fără astea nu există rugător. Legumele iarăși să fie de bază. Să se evite în general carnea, care dă tulburări hormonale și împinge la tot felul de patimi. Dacă împotriva cărnii nu era așa de înverșunat, împotriva dulciurilor era

extrem de neiertător. Acestea aduc tot felul de dereglări și în special împing omul la desfrânare și scurgeri de energie, îndeosebi prin sex.

Zicea despre femeile „hipersexuate” că fac un vampirism energetic de te dau peste cap. În special cei care stau pe lângă astfel de femei sunt vlăguiți și agitați, fără să își dea seama de ce. Să se evite pe cât posibil astfel de companii care duc la tot felul de scurgeri.

Și iarăși zicea despre femei că doar după al doilea al treilea copil le vine „mintea la cap”.

Odată venind vorba despre cartea lui Evdokimov, Taina Iubirii, părintele a zis că le cam balmăjește. Familia fără copii nu mai are nici o sacralitate, pe când Evdokimov justifică într-un fel și familia fără naștere de prunci.

De multe ori veneam la el și mai discutam despre cărți și despre cum zic unii că e eretic sau că e greșit. Părintele era tare interesat să afle ce e greșit în scrierile lui, și în special voia să afle unde și de ce. Însă asta era ceva foarte delicat, pentru că lumea se cam poticnea de felul în care scrie și nu trecea mai departe la conținut și la ce voia părintele să zică. Zicea că dacă cineva are ceva de spus și consideră că a greșit undeva, atunci să spună unde și de ce.

Despre copiii mici zicea că e important să stea acasă mama cu ei să aibă grijă, până la un an cel puțin, pentru a avea un psihic solid. Până într-un an e perioada când se formează psihicul copilului, care în mare parte este reflectarea grijii și protecției mamei.